

NA PÓTU.

(V Harrasu na Niže - Avstrijskem.)

Oj lepa in bogata
Ti nemška si dežela!
A kaj, ko te pohajam,
Mi duša ni vesela?...

Spominjam tu se roda,
Ki daleč je od mene;
Uboštva, svade spone
Ga tarejo jeklene! —

Solzica britka kane
Iz mojega očesa,
Izdihljaj, molbo dvignem
V dobrotljiva nebesa:

»Porosi, mili Bože,
Slovenski narod s srečo,
Obdari ga, obdari
Z močjo in slogo večjo!«...

Janko Leban.

Lepi dol.

(Nadaljevanje.)

V. Ranjenec.

Komaj zasveti na nebu jutranja zarja, že obesi Ivan puško na ramo in stopa v otožne misli vtopljen proti Ciganski jami. Prišedšemu bliže zdi se, da vidi pri vhodu obris človeške glave. Sname puško raz ramo in napne kresilo. Njegov zvesti tovariš mora biti pokopan krščansko, — tak je sklep Ivanov. Da je Martin mrtev, o tem ne dvomi. Poznal ga je in vedel, da bi se Martin dal prej razsekati v kosce, kakor udal se ciganom v milost ali nemilost. Videl je tudi, da so odnesli njegovo truplo, a preprečiti tega ni mogel. Truplo njegovo hoče zdaj poiskati in zahtevati od zločincev, če bi se morala prelivati tudi kri. Oprezno bliža se jami, še oprežneje pa se pomika v votlino. Bolj in bolj privadi se mu oko tmine; zdaj razloči obleko, spozna tudi obraz svojega obžalovanega tovariša. Pozabljena je vsa nevarnost. Ivan poklekne in pritisne svoje uho Martinu na prsa.

Martin globoko vzdihne: »Ali še živiš, Martin? O ljubi moj Martin!«

Martin odpre trudne oči in šepeta komaj umljivo: »Ivan, ti si? Kje pa sva?«

Ivan ne odgovori. Domisli se, da ga more opazovati in poslušati hudoben človek skrit v temni jami. Rahlo prime ranjenca čez pleča, potegne ga iz votline in nese domov kakor otroka.

Martinovo spanje je nemirno. Krčevito stiska desno pest in maha z njo krog sebe. Ubogi Martin! še v spanju se biješ s cigani.

Ko se bolnik nekoliko pomiri, razloži Ivan kupljene stvari, zaneti ogenj in kmalu je vrela juha na ognjišči. »Kako prav«, dé sam pri sebi, »da sem kupil tudi mesa! To bo zanj, ki že štiri dni ni užil tečne hrane.«

Martin še vedno spi in globoko sope. Ivan se ne upa dramiti ga, pa opazuje čudeč se strokovnjaške preveze na ranah. Obraz bolnikov je čisto umit; zlomljena leva roka povita s čistimi obvezami. Ivan poučen iz prejšnjih let, kako se prevezujejo rane, najde vse v najlepšem redu, vse snažno in čisto.

»To ni cigansko delo; takih obvez, takih podlog, take čistosti divjaki ne